

[Erhard Jakobsen.]

nisteren frigør sig fra dette rådgivningsudvalg, der blev nedsat i sin tid. Jeg havde i sin tid, da centrum-demokraterne rejste spørgsmålet i finansudvalget, lejlighed til at kigge lidt nærmere på det, og jeg har den største, absolut kvalificerede mistillid til dette rådgivningsudvalgs evne til at give de råd, som jeg gerne så ministeren fik, i hvert fald hvis han spurgte folketinget.

Brusvang (CD):

I fortsættelse af hr. Erhard Jakobsens tales indhold vil jeg gerne også have lov til at sige tak til udenrigsministeren, tak i og for sig til den fraværende premierminister Tindemans. Det var overraskende læsning, det var en behersket fremstilling, det var en jordnær og en afdæmpet fremstilling, som vi kun kan være meget tilfredse med.

Det er centrum-demokraternes opfattelse, at uanset hvor positive vi er over for selve Europatanken, så skal man ikke komme længere foran, end at vælgerne stadig væk kan få øje på én og man kan holde øje med vælgerne, men det ændrer naturligvis ikke, at det også er en nødvendighed, at vi har nogle ideer, som kan lede os fremefter, og det er det, vi har fået her.

Om samarbejdet i Lux-regie, som det kaldes i diplomatisk slang, eller disse udenrigspolitiske konsultationer mellem EF-udenrigsministrene, blot dette: udenrigsministeren sagde, at det har givet os et bedre erfaringsgrundlag. Jeg tør næsten driste mig til at påstå, at vi vel herigennem har fået verdens bedste beslutningsgrundlag i det danske udenrigsministerium. Når det i Tindemansrapporten er foreslået, at møderne i Lux-regie og møderne i Rådet egentlig godt kunne slås sammen, så er mit parti, centrum-demokraterne, enig heri. Der har været noget pudsigt over dette, at man tog én kasket på i én by og så fløj hen og tog en anden kasket på i en anden by, fordi nu var det altså i Lux-regie og ikke i Råds-regie, som det hedder.

Når det fra regeringen er fremhævet, at det stadig væk er bedst med en forskellig forberedelsesprocedure, den ene igennem Kommission og Rådsssekretariat til Rådet, og den anden igennem de nationale administrationer, så har vi fra centrum-demokraterne ikke noget herimod. For os er det et rent praktisk spørgsmål,

om man vælger den ene eller den anden fremgangsmåde.

Vetoretten: Vi finder fra centrum-demokraterne, at det man aftalte i Lux-forliget, altså Luxembourgforliget af januar 1966, om, at man skulle have en vetoet i vitale spørgsmål, var egentlig en meget fornuftig ting. Og hvis det i praksis kan blive drejet derhen, eller rettere blive drejet tilbage til det, der egentlig var tanken med Luxembourgforliget, nemlig at man kun brugte vetoet, når det virkelig drejede sig som en vital sag og man erklærede, at denne sag var vital for det pågældende land, og dette land begrundede sit standpunkt, så ville det være et vældigt fremskridt. Vi må ikke glemme, hvad der er realiteten i dag. Realiteten er jo desværre den, at man misbruger vetoretten og blot erklærer, at dette og hint vil man ikke være med til, underforstået, at en sådan adgang har man i henhold til Luxembourgforliget. Men kan vi altså komme dertil, at man skal erklære det for vitalt og begrunde sit standpunkt, så synes jeg, det er en udmærket ting, som man kan leve med.

Samtidig vil jeg da gerne fremhæve, at når Tindemansrapporten peger på, at mindretallet som hovedregel bør tilpasse sig flertallet, så bør det være en leveregel, som man skulle kunne følge i alle almindelige praktiske situationer.

EFs forhold til omverdenen: Centrum-demokraterne er enig i det grundsynspunkt, at man skal søge frem til en fælles EF-optræden, så vidt som det overhovedet er muligt. Dette gælder i forhold til De Forenede Stater og vel at mærke rigtigt forstået, ikke som en modpol til De Forenede Stater, men som dette at vi bliver en ligeberettiget forhandlingspartner. Jeg mener, at ingen vel er blind for den problematik, der i øjeblikket består i, at det kan være vanskeligt for De Forenede Stater at tage det enkelte europæiske land alvorligt, når det kommer alene. Det er en helt anden sag, hvis vi har en fælles optræden og en fælles mening.

At man skal fortsætte EF-konsultationerne i forbindelse med optræden i FN samt i alle andre internationale institutioner og organisationer, således som det er forudset i Davignonrapporten og i Københavnsrapporten, finder vi er en udmærket ting. En tilsvarende EF-afstemning over for hele spørgsmålet om den afspændingspolitik, der skal føres, er vi også enig i. Vi finder også EF-afstemninger og konsultationer særdeles værdifulde med henblik på krisesituationer.